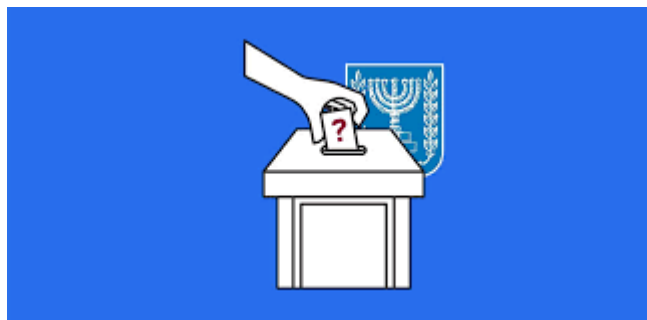

דברי חכפר

דמוקרטיה מאפשרת לך לבחור את המועמד שאתה הכי פחות שונא

חברט ביירן

תחת דמוקרטיה,

**כל מפלגה תמיד מקדישה את מירב הכוחות שלה
כדי לנסות ולהוכיח שהמפלגה השנייה אינה ראויה להנהיג,
ושתי המפלגות בדרך כלל מצליחות, וצודקות.**

הנרי לואיס מנקן

גיליון מס. 2725 * כ"ה בסיוון תשפ"ב * 24 ביוני 2022

כפר הנשיא * עלון פנימי

sachlav@outlook.com עורכת: שושנה שרק

על דא ועל הא / מעט: תמר וולפין

• בולי אינו

מותו של א.ב. יהושע (בולי), לא בא בהפתעה, אבל בעצב רב.

בין הראשונים שביטאו את הכאב היו החבר'ה שלי מהגימנסיה העברית. בולי למד בגימנסיה, והיה חניך ומדריך בצופים בשבט "מצדה", השבט שהיה בשטח הגימנסיה. בולי היה המדריך שלנו בקורס מד"צים. בכתה ט', לאורך שנת הלימודים, בולי העביר לנו את תורת ההדרכה. הוא גם נתן לנו משימה, לכתוב מערך פעולה ובו כל המרכיבים צריכים להיות שייכים לנושא הפעולה. אני הייתי אחד הפריירים שכתבה מערך פעולה ומסרתי למדריך. כעבור זמן קצר קבלתי מכתב מבולי. אינני זוכרת את כל מה שהוא כתב, אבל הפתיחה הייתה בהחלט ספרותית משהו בנוסח: סובב לו אדם בשוקי העולם ואינו מאמין שיקרה לו נס, והנה קרה הנס, וקבלתי מערך פעולה אחד... או משהו כזה. חבל מאד שלא שמרתי את המכתב הזה, מהסופר שהיה אז בן 19 או 20.

אגב, במקרה או שלא במקרה גם בולי וגם עמוס עוז היו המדריכים שלנו בשבט "מצדה" פחות או יותר באותה התקופה...

לפני כחודש התחלנו בהתארגנות לקראת פגישת מחזור שלנו, בוגרי הגימנסיה. בהתכתבות בווטסאפ של הצוות המארגן העלה מישהו הצעה להזמין את בולי להרצות בפנינו. אני ואחרים ידענו כבר שהוא מאד חולה, אך לא ידענו שתוך שבוע או שבועיים הוא כבר לא יהיה איתנו.

אנחנו, החבר'ה מהגימנסיה, וכל אוהביו, אבלים על לכתו, קשה להאמין שהמעין הנובע הזה, של הווירטואוזיות, הפנטזיה, הדמיון וחוש ההומור, יחד עם מסרים לאומיים וציוניים חשובים שנמסרו בתוך סיפוריו, המעיין הזה לא ינבע עוד.

אבל נותרו לנו יצירותיו, אותן כתב ופרסם במשך למעלה משישים שנה, והן תשארנה אתנו עוד הרבה הרבה שנים.

בחוג לספרות בכפר הנשיא, קראנו השנה, נובלה חשובה מאד שלו "בתחילת קיץ 1970", והשבוע התחלנו לקרוא את הנובלה האחרונה שפרסם "הבת היחידה". אתם מוזמנים להצטרף.

• דגלי הגאווה

את הדגל של צבעי הקשת, דגל הגאווה, פגשתי לראשונה בסן פרנסיסקו, כאשר ביקרתי שם לפני הרבה שנים. עד שראיתי אותו כאן בארץ חלף זמן רב.

אבל בימים אלה, כשאנו מצויים בחודש הגאווה הדגלים האלה מונפים בכל רחבי הארץ (לא יודעת מה המצב בבני ברק ובעימנאל).

במקום להרחיב פה על שמחתי על כך שלהט"בים לסוגיהם השונים, יכולים לשאת את דגלם בגאווה, ולא לסבול סבל מיותר, החלטתי להביא דברים של אחרים, בעצם אחרות.

הראשונה היא הדס, הגננת המדהימה של דור פרנקו, הנכד שלי. וכך היא כתבה במכתב השבועי להורי הילדים בגן:

ערב טוב,

היום למדנו על נושא הגאווה 🏳️‍🌈

פרסנו דגל גאווה גדול באמצע המפגש ועברתי ילד-ילד ואמרתי להם במה אני גאה בהם!

זה היה מאוד מרגש ❤️

כולם הקשיבו בשקיקה, גם למחמאות על חבריהם. זה היה מעיין סיכום של הדרך שהילדים עברו עד כה. הם כל כך התקדמו והתפתחו ועברו דרך נפלאה ויש המון סיבות להתגאות בהם 🙌

בסיום השיחה הסברתי על הסיבה המקורית שיצרה את דגל הגאווה וקראנו סיפור מקסים בשם "אבא ואבא יוצאים לטיול" על שני אבות שהביאו תאומים לעולם.

שוחחנו על ילדה מקסימה שהייתה בעבר בגן ניצן ויש לה שני אבות וגם על ארז, המורה לריקודי עם, שנשוי לגבר ויש לו תאומים.

הילדים יצרו יחדיו קשת ענקית שתלויה בגן והגן התקשט בדגלי הגאווה.

אל תשכחו לומר לילדכם במה אתם גאים בהם, בלי סיבה מיוחדת ובלי יום מיוחד-זה מעצים אותם מאוד ומקדם תהליכים חינוכיים.

ככל שתהיו יותר מדויקים במקור הגאווה שלכם-תקדמו אותם יותר.

למשל, אני גאה בכך שאתה מצליח להסביר את הרגשות שלך במילים ולפתור בעיה.

...🏳️‍🌈❤️🏳️‍🌈❤️🏳️‍🌈❤️🏳️‍🌈

עד כאן דברי הגננת, ואני אומרת: הלוואי וירבו גננות ומחנכים כמוה בארץ (ואולי אם ישלמו להם כפי שמגיע להם, הם אכן ירבו).

השניה, גם היא מורה, ובראש ובראשונה אמנית מהמדרגה הראשונה, היא יעל זיו (פרנק, הבת של ג'וני ושולמית), שיצרה פרויקט מדהים לחודש הגאווה, וזה מה שהיא כתבה על הפרוייקט:

לפני כשנה מצאתי כרך ישן של אנציקלופדיה "מכלול", עם עובש על הכריכה. שמרתי אותו ליום גשום, כשתבוא המוזה ואדע מה לצייר על דפיו הישנים. והנה בחודש יוני - חודש הגאווה, ירד גשם ההשראה, כשהדגלים הצבעוניים וחופש הבחירה אמרו לי: "ציירי אותנו. כל יום!".

אז עכשיו אני עמוק בתוך החודש, באתגר שהצבתי לעצמי: "ציור אחד ביום בחודש הגאווה".

באנציקלופדיה יש ערכים, אז הנה: מגוון אהבות, זוגיות, מיניות ובני אדם - זהו ערך!

אפשר לעקוב אחרי הציורים בפייסבוק ובאינסטגרם בהאשטג #ציור אחד ביום בחודש הגאווה

עד כאן דבריה של האומנית, והנה הציור שהיא בחרה. גם אני אוהבת את הציור, מעבר לזה שהוא יפה כמו כל ציוריה של יעל, הוא משלב את דגל הגאווה, עם קבלה הכיפה את בנו ההומו.

שבת שלום

תמר וולפין

מפגשים מחוץ לקופסה

נורית אורן

לקראת יום ההתיישבות בחודש הבא, הגו המארגנים פרויקט מיוחד. תערוכת צילומים של בני השמונים ומעלה, שתוצג בלב הקיבוץ. יש לנו כשישים חברים ותושבים בגילאים אלה (יותר מ-20 מהם עברו את התשעים). לשם כך התארגנה קבוצת צלמים בהדרכת דרור ארצי לצלם תמונות אוטנטיות מאפיינות.

כדי להוסיף לתמונה החזותית גם משהו על אישיות המצולמים, קיבלתי על עצמי לראיין את כל המצולמים, כך שמתחת לכל תמונה יופיע טקסט קצר.

אני מבקשת להודות לכל המרואיינים המקסימים שלי, שפתחו את ליבם ושיתפו אותי בזיכרונותיהם וברגשותיהם.

לפעמים אנחנו חיים עשרות שנים זה ליד זה, מתהלכים על אותן מדרכות, משתתפים יחד באירועים, מכירים כמובן את מי שהיה הורה בכיתה, מרכז ענף, נואם נלהב באסיפה או שחקן על הבמה, אבל לא יודעים עליו הרבה מעבר לזה. ופתאום שיחת נפש קצרה, שיתוף תחושות ורגשות וכבר הפנים משתנים, קשר חדש נוצר והלבבות מתקרבים.

ביקרתי בבתי רבים, ראיתי כיצד חיים ומזדקנים היום בכפר הנשיא, כל אחד בדרכו על פי טעמו האישי וכישוריו. נהניתי לגלות איך כל דירה שהיתה פעם שלושה חדרים, מטבחון ושרותים סטנדרטיים הפכה לבית חלומות, פינת גן העדן הקטנה וגאווה של המתגוררים בה.

תודה לכל המשתתפים בפרויקט היפה הזה. נהניתי והתרגשתי מכל אחד ואחת מכם.

על הדרך / הפינה של דודו

בבחירות הבאות

1. בבחירות הבאות המפלגה של סמוטריץ' ובן גביר מפלגת "להב"ה אפלה" תהיה המפלגה השלישית בגדלה בכנסת. מצע המפלגה כולל אסור על נשואים מערבים, והקמת בית המקדש השלישי על הר הבית. בגרמנית זה נשמע הרבה יותר טוב...

2. תהליכים

א. באפריל 1933, נשללה מאדמונד הוסרל הגישה לספריה באוניברסיטת פריבורג. תלמיד לשעבר שלו וחבר המפלגה הנאצית מרטין הידגר, הודיע להוסרל כי הוא מסלק מהאוניברסיטה.

ב. אולי כי הכניס אג'נדה פוליטית להרצאות שלו. או כי לא אהב את גישתו היהודית פנומנולוגית. או משום שחשד שחנה ארנדט אהבת את הוסרל יותר. בכל מקרה בעלי עין בוחנת הבחינו מיד בתהליכים המתהווים והבינו שזה לא יגמר בטוב.

ג. אבל הידגר היה כבר פילוסוף גדול ובן אדם קטן מאוד, שהאמין אז שהנאציזם מציע דרך לאמית וחדשה המשלבת בין הקומוניזם לקפיטליזם. ושזה לא יהיה נורא כל כך אם בדרך לשם פילוסוף יהודי אדמונד הוסרל שמו, לא יוכל להכנס לספריה באוניברסיטת פריבורג כדי לקרא ספרים.

ד. אחר כך הסטודנטים של הידגר כבר הבינו לבד שבמקום שלא נותנים ליהודים להכנס ולקרא ספרים, מהר מאוד ישרפו גם ספרים ויהודים – שבפעם ספרים ויהודים הם חמר בערה טוב להסיק בהם את תנור הבורות והאלימות שעליהן תכונן האנושות שלטון עריצות יציב ובר קיימא.

ה. מעבין עם הפילוסוף מרטין הידגר חשב על זה שלפעמים ההיסטוריה בוראת משמעותות חדשות או מעניקה משמעות חדשה למשג ישן. למשל המשמעות החדשה שהעניקה ההיסטוריה מטוב לבה כאשר הלחימה באש הכבשנים את היהודים הבורים לספרים הנשרפים, כדי להעניק משמעות חדשה בשמי ההיסטוריה המחשיכים למשג הבורע מאז כאבוקת אזהרה "עם הספר..."

מילים

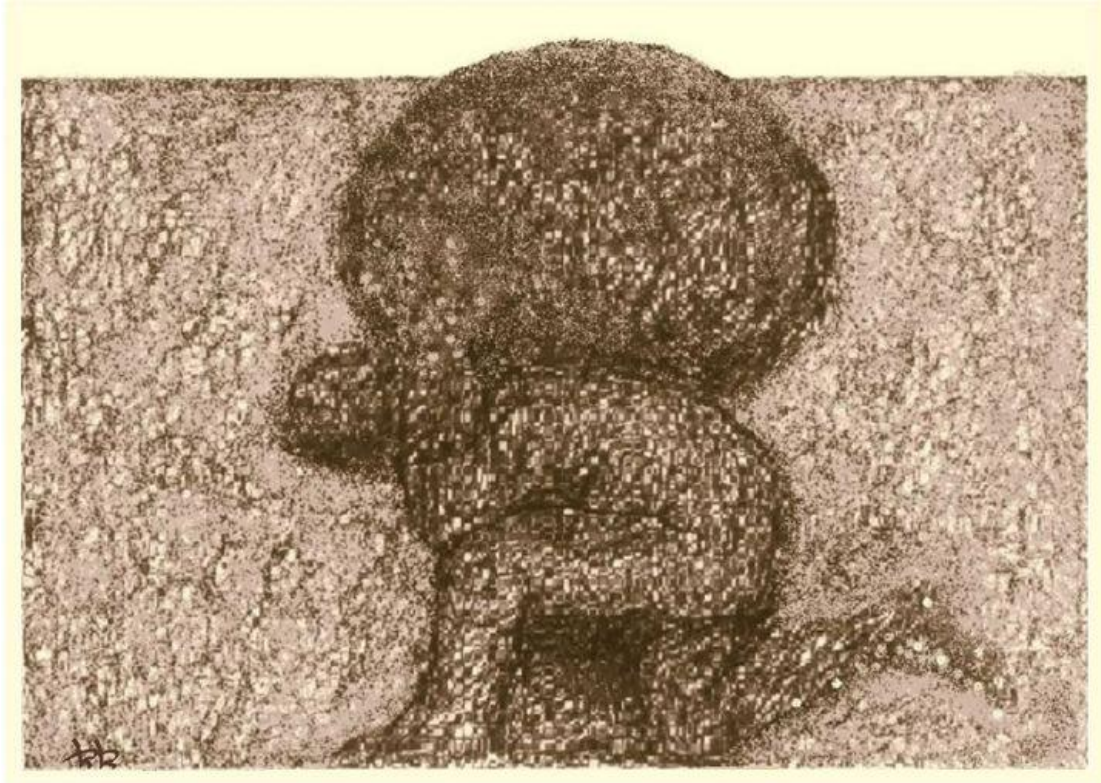
המלים של האדם,
מבקשות באפן נואש
להגדיר את המרחק
שבין המקום של האדם
למקומו של העולם

ונכשלות תמיד-
כי תהו העולם
חזק הרבה מן המלים
המסדרות את העולם
של האדם מבראשית ברא

לכן אחרי התהו
יבוא תמיד הבהו
וחשך יהיה
על פני תהום

ורוח אלהים
לא תרחף עוד
על פני המים,
ואף אחד לא יהיה
שם במקומו
להגיד "יהי אור".

שבת שלום

מה אתם בורחים? הממשלה תמלא את ימיה...

על קלות דעת וצביעות

הרצף האוטיסטי הוא שם כולל
למגוון מצבים שמסוגלים
כהפרעות נוירו-התפתחותיות.
כלומר הפרעות שמקורן בהתפתחות
חריגה של מערכת העצבים המרכזית
ובאות לידי בטוי כבר בתקופת הילדות.

הפרעות על הרצף האוטיסטי מתאפנות בלקויים
בתקשורת ובכשורים החברתיים, ולעתים רבות
גם בכשורי שפה לא מפתחים, תחומי ענין
מצמצמים והתנהגויות חזרתיות.

ולפעמים נדירות גם קרה שמישהו על הרצף
(שהולך בכל יום במסלול שגור וקבוע, שממשיך
לנשם בבהלה שאינה שואלת למה ומדוע
עוד שניה, עוד רגע, עוד יום, עוד שבוע)
סובל גם מהפרעה של שוטרים
שעל הרצף פתאום הם רודפים ויורים.
ועטים עליה ללא לאות, עד שבלי משוא פנים ואיפה
בסופו של יום אתה נמצא רצוח בין פחי האשפה.

וכאן כבר שום חקירה לא תעזר בתכלית
כי הרצף נקטע באכזריות באותה התקרית.
והשוטר, שירה פעמים באיגד, שנמלט
לכלוב הבטון כלו בחיים מיחל לגעת-
יאשם רק בהמתה של קלות הדעת.

לאיגד אלחאלק שמותו
מצא אותו בכלוב בטון של
אשפה

א. ב. יהושע, בולי

1. פעם הלכנו המנוח ואני שלושה ימים בחבל יתיר, הייתי אז ילד...

2. השבוע הלך לעולמו אחד מענקי הספרות העברית בכל הזמנים. קשה להפריז ביכולת הספרותית שהעמיד לאורך שנים, בלי להרפות ובלי להוריד רמה. א.ב. יהושע, בולי הלך לעולמו לאחר מחלה קשה וממושכת. חבר, אתה כבר כל כך חסר...

פינת הקריקטורה השבועית
לפני שנתיים וקצת:
זוכרים את ג'ורג' פלויד...

זוכרים את טרי / ליקטה וערכה שלומית עדר ליפשיץ

הרעיון לערוך **ערב לזכרו** היה של מיתי (שלומית) ניר, בעקבות פטירתו הפתאומית של טרי שהיה צעיר בן 80 ואלוף עולם בהרמת משקלות לגילו. דורון ורותי הסכימו מיד שיערך בביתם בנווה מונסון. איתי סלע נרתם ואסף צילומים ומסמכים והכין סרטון (ראו קישור בהמשך), אמיר אירגן זום למי שלא יוכל להגיע. וב 8.6 היה ערב מרגש שבו נכחו בפועל ובזום, אישתו לשעבר ג'ודי, שתי בנותיו, חתנו, חלק מחבריו ובעיקר שחיינים ושחייניות שהיו לפני 50 שנה נערים ונערות. אין כמו שבוע בו נערכת תחרות העולם בשחייה כדי להביא כאן חלק מהדברים שנאמרו.

עומדים מימין: שחיינית מקיבוץ חולתה, מרים מעין, דורון כהן, מיכאל ארנברג, טרי, יואב עדר, איתי סלע. יושבים מימין: אמיר נמינוב, אידו סלע, גדעון לוי, תמר ריפקינד, נילי לזרובסקי (שחיינית מעמק הירדן) 1970.

עוד תמונות וסרטון בקישור:

<https://photos.app.goo.gl/ZR1Y5k3T6aPN2cjx6>

טרי- כתב דורון כהן

הוא הופיע בחיי כשהייתי בן 9 ויצא מהם כשהגעתי לגיל 18. 9 שנים בסה"כ.

הוא היה מעורב ביום יום שלי, למעשה קבע את סדר היום שלי, באחת התקופות המשמעותיות של חיי. ואני לא ידעתי עליו כמעט כלום, שום דבר. לא מי היו הוריו, לא האם היו לו אחים ו/או אחיות, ולא באיזה נסיבות הוא התגלגל לקיבוץ ועוד ועוד. בקיצור, שום דבר. והאמת? גם לא שאלתי ולא בררתי. ידעתי עליו 4 דברים

1. שהוא מאמן השחייה שלי

2. שהוא בילה זמן כלשהו בבית היתומים

3. שאפילו בנוף של כפר הנשיא, הוא עוף מיוחד

4. שמאוד – אבל מאוד - אהבנו אותו

כמו שהוא הופיע בחיי, כך הוא נעלם וכך גם התפוגג הקשר. וזה לא ברור, זה לא מובן,

וזה – אולי - גם בלתי נסלח. יכולתי להתאמץ יותר.

אני שהיה לי הכל, לא עצרתי אפילו לרגע לחשוב, איך אדם בגילו (21 עד 30), חי ללא הורים?

האם תוכו כברו? או שהכל הצגה? אולי הוא בודד, אולי בעצם מפוחד, ואולי עצוב? ולאחר מכן, מי היא משפחתו? מי הם חבריו? איך עוברים עליו חיי בארה"ב? מה הוא עושה לפרנסתו?

לעזאזל, הוא היה המאמן שלי ואני הייתי השחיין שלו!

הדבר היחיד שידעתי, וגם זה רק לאחרונה, שהוא אלוף העולם בהרמת משקולות לגילו.

אני מודה למיתי (הידועה בכינוייה שלומית) על היוזמה להתכנס לזיכרו. זה יפה, ואפילו נפלא

בעיני, שקומץ אנשים שהיה להם קשר כזה או אחר עם האיש ששמו טרי, מתכנסים היום לזכור ולהוקיר אותו.

לאחר לכתו מאיתנו, גיליתי עליו עוד משהו: שהמשקה האהוב עליו הוא וודקה במיץ תפוזים. אז, לפני שנמשיך, אני מזמין את כולם להרים כוסית של המשקה האהוב על טרי.

מזכור אותו באהבה, עם חיוך גדול ורק בטוב. לחיים, טרי – לכבודך.

מימין: דורון כהן, מיתי (שלומית) ניר, טרי. 1970

כתבה שלומית ניר (מיתי)

1964-ניצחתי את אליפות ישראל בשחייה לבוגרות בהיותי בת 11.5. באילת השחר – הקיבוץ בו חייתי, לא הייתה קבוצת שחיה וגם לא מאמן, כך שבחרתי להתאמן בכפר הנשיא עם קבוצת שחיינים נהדרת ומאמן מאד מיוחד. לקראת יום הולדת 16 שלי התאהבנו המאמן ואני ונהיינו לזוג. טרי היה אז כבר בן 27. בימים אלו דבר כזה לא היה עובר בשקט כמובן, אך לפני חמישים שנה ויותר זה עבר בשלום בוודאי בקרב ההורים שלי.

למעשה אני הייתי בכירת השחיינים של טרי. בשנת 1968 ייצגתי את ישראל במשחקים אולימפיים במכסיקו, 1970 זכיתי בשתי מדליות ארד באליפות אסיה בבנקוק. 1972 משחקים אולימפיים במינכן.

אודות המשחקים האלו ארחיב את הכתיבה. בתום לימודי בבית הספר בהיותי בת 18 עברתי ללמוד ולהתאמן במכון וינגייט שם נפתחה אז בריכה אולימפית. אני דחיתי את הצבא, וטרי עזב את קבוצת כפר הנשיא ואת קבוצת השחיינים שלו על מנת שיוכל להכין אותי למשחקים האולימפיים. הוא גר בחולון ואימן שם קבוצת שחיינים למחייתו. כל בוקר בשעה 6 היה מתייצב בבריכה בווינגייט לאמן אותי. בסוד אגלה לכם שהיו לו שתי סיבות עיקריות לעזיבתו את הקיבוץ.

הראשונה- האמין שהוא עושה את המיטב לאמן אותי ולהכין אותי למשחקים במינכן, שהם שאיפתם הגדולה של כל שחיין וכל מאמן!!!

השנייה- כי הוא מאד אהב אותי והאמין שיישא אותי לאשה.

הסוף ידוע. אני הייתי השחיינית היחידה שהשיגה קריטריון למשחקים ומסיבה לא ידועה- הוחלט לא לשלוח אותו. אולי חיסכון? אולי חשבו שלא אגיע להישג גדול ? טרי נפגע קשות - יותר משבע שנים הוא אימן אותי והנה מגיע הרגע הגדול לשנינו - והוא לא נוסע! גם אני חשבתי שזה ממש לא הגון כלפיי וכלפיו לשלוח אותי ל"גוב האריות" ללא מאמן לציד.

כפי שלכולם ידוע המשלחת שלנו במינכן חוותה אירוע מחריד. 11 מחברי המשלחת נרצחו.

כשבתי הביתה אמרתי לטרי שכנראה אלוהים אוהב אותו ולא שלח אותו למות על אדמת גרמניה.

כפי שזכור לי טרי הפסיק להיות מאמן עזב את העיר ועבר לחיות בראש פינה, ואילו אני מצאתי אהבה אחרת והתחתנתי עם מנחם טור כחודשיים אחרי מינכן.

טרי היה אדם שהיווה מודל - איך שורדים ואיך מפיקים את המיטב! תמיד ברוח טובה, התלהבות והרבה כיף. היה חשוב שהמשפחה שלו תחווה עוד רגעים של סיפורים והערכה לטרי. נזכור אותו לתמיד עם הרבה אהבה בלב..

השחיינים: מימין לשמאל אידו סלע, אמיר נמינוב, טרי, גדעון לוי, דורון כהן
1970

טרי מאת גדעון לוי:

איפה להתחיל? ואיך לתמצת את הדברים והרי עברו כל כך הרבה שנים ולא נפגשנו והנה סוף סוף אנחנו נפגשים וטרי כבר לא כאן .. כנראה שאלה הם החיים, ובמקום שנעשה אירוע כזה בהיותו איתנו אנחנו נפגשים וטרי כבר איננו אבל לא באמת, טרי נימצא כאן איתנו.

טרי איש כריזמטי שבצעירותי הקנה לי הרבה נקודות למחשבה שאני מיישם עד היום. הוא לימד אותי לשאוף קדימה, לא לוותר, לעבוד קשה ובעיקר לחלום בגדול.

כשאני נזכר בטרי התקופות מתחלקות לשתיים, התקופה ששחינו וכל מה שאחרי. בתקופת השחייה אני זוכר את הביחד, נסיעות בחורפים לסחנה, את אימוני החורף, הריצות למטעים, את ההשכמות לאימוני הבוקר ובעיקר את הנסיעות יחד לתחרויות ועל כל זה מנצח טרי והוא עושה את זה, למרות שבקיבוץ לא כולם הכירו בו כדמות מחנכת, אבל ההשפעה שלו עלינו הילדים היתה תמיד מנצחת, הערצה לטרי היתה עיוורת, טרי היה כמעט כל יכול, יפה, חזק, נחשק, והוא עם כל המיוחדות במבטא אנגלי היה מתמרן בין הטיפות ואז באה ההודעה שטרי עוזב. מבחינתי-סוף תקופה. לא אשכח את הפגישה בבית שלי, טרי בא לדבר עם אבא שלי על מנת שיעץ לו איך לפנות למוסדות הקיבוץ על מנת שישלמו לו משהו בגין העזיבה... ואז הוא עזב ודרכינו נפרדו.

מפעם לפעם היינו נפגשים. אם זה בחנות הטישרט בתל אביב, או בלוס אנג'לס ביום החתונה של אורה נמלי. אבל הדברים כבר לא היו אותו דבר. אני התבגרתי ופתאום פגשתי בטרי אחר. טרי שהיה חשוב לו יותר להראות לי את הרולסריוס ואותי זה לא עניין... טרי שחשוב היה לו להראות לי שהוא מצליח וכל מה שאני רציתי לשמוע היה שהכל בסדר...

את טרי פגשתי בפעם האחרונה כשהוא הגיע לתערוכה באטלנטה. הוא ניסה למכור אופנועים מעץ. הוא הרים לי טלפון ושאל אם יוכל להתארח אצלי לשבוע בזמן התערוכה, מאוד שמחתי על ההזדמנות. באמת זכיתי, פגשתי את טרי עם אותם סיפורים אבל עם ההרגשה שהוא שלם במה שהוא עוסק, הרגשתי שהוא קצת ויתר וירד מהעניין שלהיות הכי הכי.

ומאז בעצם לא דיברנו. ולמרות המרחק והשנים שעברו אני תמיד ארגיש קשר מיוחד לאיש מיוחד שמבחינתי תמיד היה וישאר משפחה.

כתבה שולי דיבון (שולמית אטיה)

הייתי המומה לשמוע שטרי נפטר. הוא היה כל כך פעיל וחשבתי שהיה גם ממש בכושר....

אני אסירת תודה לטרי זכרוננו לברכה. בזכות ההתלהבות והמרץ בהרפתקאות ואתגרים חדשים לקח על עצמו מפעל שהפך להיות שם לכפר הנשיא להרבה שנים יחד עם אדי זכרוננו לברכה. הם השקיעו כל כך הרבה בנו. שעות על גבי שעות של אימונים לאלה שיכלו להתמודד עם זה. יצא שהייתי הראשונה מכפר הנשיא שהגיעה להישגים - מקום ראשון באליפות הנוער בארץ - 1967 ומוקדם

יותר מקום חמישי באליפות ישראל (בחטירה). רק בזכות העקשנות של טרי ואדי.

כי באמת היה אתגר גדול מאד להיכנס לברכה שוב ושוב, ובעונה - 3 פעמים ביום. טרי נתן עוד תרגילים ועוד קילומטרים לשחות. לפעמים הייתי יושבת על המקפצה ומסרבת להיכנס להתחיל האמונים. אבל פעם שהתחלנו, לא היה צורך להאיץ בי עוד. היו חלקים שמאד אהבתי באימונים כמו כשאחזנו קרש ביד וחתרנו עם הרגליים..היה לי הרבה כח ונהייתי מאד. חייכתי כשעברתי את הבנים.

מימין לשמאל לאה דיבון (כץ), שולי דיבון (אטיה), טרי, איתי סלע (מקבל תעודה) 1968

טרי ניסה להבין איך להדריך ולאמן בצורה הטובה ביותר. הוא היה מראה לי מגזינים וסירטונים על שחייה כך שאוכל לשחות עם היתרון של ידע והבנה בסיגנון החתירה בעיקר (ובשאר הסגנונות). נפל בחלקי שהיה לי ביטחון ויכולת בכולם. למרות האתגרים גם באימוני חורף עם הרמת המשקלות והריצות בקור או בגשם על הכביש שמוביל לראש פינה. הצלחנו עם העידוד והעקשנות של אדי וטרי ועבודה רבה. זה הביא הרבה סיפוק והנאה לשני הצדדים. יש בי הרבה חום בלב כשאני חושבת על טרי ועל תקופת השחייה. ואני מודה מאד לקיבוץ שלנו אז, שנתן למאמנים ולנו השחיינים את האפשרות להגיע להישגים ולתוצאות היפות אליהן הגענו, בימים שהמשק היה צעיר ועם אתגרים רבים. באהבה ובחיבה רבה לכולכם (וגעגועים)

ומזווית קצת אחרת – כתבה אילת יוטבת אז נערה שחיינית מקיבוץ גניגר

- * כפר הנשיא בשבילי זה להגיע באוטובוס לראש פינה ולחכות לאדי נמנוב שייקח אותי לאמיר.
- * כפר הנשיא בשבילי זה שבת בבוקר עם חלב מפוסטר (ולא מורתח מהרפת), עם קורנפלקס, וטוסטים..
- * כפר הנשיא בשבילי זה לשמוע המון אנגלית (לא הכל הבנתי) ושכל השמות מתחילים במלעיל: דורון, אידו, גדעון, תמר...
- * כפר הנשיא זו הג'נטלמניות- תמיד יחכו שהגברת תכנס קודם.
- * כפר הנשיא זו חבורת השחיינים היפים והחטובים עם המון בנים..וקצת בנות.. ועם הגדולים והבלתי מושגים: מיתי ודורון ועוד כמה כאלה..
- * כפר הנשיא זו קבוצת ה"שווים- הקיבוצניקים" אל מול העירוניים המתנשאים בעיני (ברית מכבים עתיד, מכבי חיפה).
- * כפר הנשיא בשבילי זה טרי עם התסרוקת האחרת, עם הלוק החוצלארצי, החיוך הלבבי ועם הקריאות: " הופ מיתי" שנשמעו ממנו כמו: " הופ מיצי"...
- * כפר הנשיא שהגיעו לתחרות עם חולצות עליהן היה כתוב "keep cool" שמשך המון תשומת לב ותחרות אחר כך העתקנו עם " שחיינים של רם".

* כפר הנשיא זו חבורת שחיינים שאפתנים ורציניים ותמר (ריפקינד) שעוד רגע תספר כמה התאמנה קשה וכמה ברור שתנצח!! והיא ניצחה תמיד!!

* כפר הנשיא מאז ועד היום זה מקום שנעים להיזכר בו ומעלה חיוך.

מימין: אמיר נמינוב, גדעון לוי, איילת יוטבת (ליקבר) כתב אמיר נמינוב

חווייה מכוננת שהחזירה את כולנו אחורה לתקופה באמת מיוחדת וגם הודות לערב הזה זכינו להכיר את המשפחה וחברים של טרי שפתחו לנו עוד זוויות ראייה לאדם המיוחד הזה. אני חושב שמה שגדעון אמר מאד נכון ועצוב, חבל שהמפגשים האלו לא קורים בזמן שחיים. בשבילי לשמוע מהבנות של טרי, מג'ודי ומבעלה של נאוה על טרי, שנעלם להם ולנו מהחיים.. העלה בי זיכרונות וחוויית ששכחתי עם הזמן. כמו שהוא היה מלא חלומות ופנטזיות לעשות מאיתנו את השחיינים הכי טובים, כך הוא המשיך את חייו בסערה בלתי נגמרת.

ליקטה וערכה – שלומית עדר ליפשיץ

17.6	זואי שולץ
18.6	גבי אורן
25.6	עמרי ג'קסון
26.6	זרוע'ס דרור
	שוני ואלך
	עמית צפלין
	עדי וולפסון
	19.6 שי אזולאי
	הודיה דבולט
	21.6 שהם מזרחי
	22.6 מוניקה ברזל
	לינדה פוטרמן
	קרן עזריה
	אודי איילון
	23.6 קרן דוידסקו
27.6	בני כהן
	נדב חייט
	טל לינטון
28.6	לאה כץ
	ענבל אזרן
29.6	דינה ברור
	איתן צ'ייכנר
	יעל מאור
30.6	נתן ברק
	אבי רוזנקרנץ

**הגעתם לגיל
שאפשר להתחיל!**

בני 60+?

מה בתוכנית?

18:30

התכנסות מינגלינג יין וכיבוד

19:00

• חשיפת פרויקט אב 60+

עם דורית תמיר

• משמעות הגיל -

הרצאה מרתקת ומעשירה

עם מירי קקון האחת והיחידה

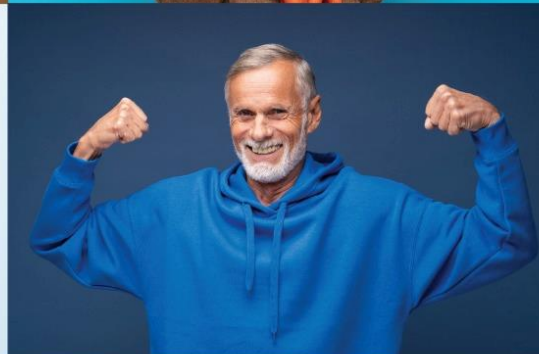
מתי?

**יום חמישי | 23.06
בשעה 18:30, במבגש**

בשיתוף פעולה עם המועצה האזורית
ועמותת ותיקי הגליל
**בואו לשמוע מה מתפתח
ומתקדם עבורכם באזורנו!**

**ניפקש!
אירנה
ושיפי**

צפע

זעמן מטבעות

באביב הם ישובו חזרה" - כך תיזהרו מנחשים

עם בוא האביב הנחשים מתעוררים מתרדמת החורף ומתחילים לחפש מזון ובני זוג, מפגשי נחש ואדם הופכים בלתי נמנעים, אך לא חייבים להיות מסכני חיים.

הוראות להתנהגות בעת מפגש עם נחש:

• אם אתם נמצאים בשטח פתוח, עצרו ואל תתקרבו אליו, לכו אחורה לאט ובזהירות ואל תעשו תנועות חדות ומהירות.

יש להימנע ממגע ולהתרחק תוך שמירה על קשר עין, הנחש לרוב לא ירדוף, ואף לא ינסה להכיש ממרחק העולה על

חצי מטר עד מטר. אין להטריד ולהתקרב לנחש.

• אם אתם נמצאים ביישוב, התרחקו, ופנו לאחד מלוכדי הנחשים המורשים.

הכשה של נחש ארסי היא מצב חירום רפואי מסכן חיים

כך תנהגו במקרה של הכשת נחש:

• הרגיעו את הנפגע והשכיבו אותו במנוחה מוחלטת כדי להקטין ככל האפשר את התפשטות הארס בגוף.

• קבעו את האיבר הפגוע והקפידו על מינימום תנועה על מנת למנוע את התפשטות הארס.

• הזעיקו בדחיפות את מד"א בטלפון חירום 101. הפרמדיקים במוקד מד"א יעניקו לכם סיוע טלפוני מידי

והנחיות ברורות עד להגעת הצוות הרפואי למקום.

• אין למצוץ את ארס הנחש מגוף הנפגע.

• אין להניח חוסם עורקים על האזור שהוכש.

• אין לקרר את אזור ההכשה, קירור האזור עלול להחמיר את הנזק.

• הימנעו ממתן משקה אלכוהולי לנפגע.

אמצעים שכדאי לנקוט כדי למנוע המצאות נחשים בסביבות הבית:

• תיקון נזילות וברזים מטפטפים, כי המים מהווים מקור משיכה לנחשים

• אל תכניסו ידיים למקומות שאינם גלויים לעין, והמנעו מהפיכת אבנים וחפצים גדולים המכוסים חלקית באדמה.

• נקו את החצר מגרוטאות, פסולת, סבכי קוצים, גלי אבנים ומקומות מסתור לזוחלים ומכרסמים.

• הדברת מכרסמים, המהווים מקור מזון עיקרי לנחשים.

אין בנמצא הדברה לזוחלים בכלל ולנחשים בפרט

כל הנחשים מוגנים על פי חוק בישראל, לנחשים חשיבות רבה בשמירה על תפקוד המערכת האקולוגית והם מסייעים

בהגבלת ריבוי המכרסמים ומזיקים אחרים.

לכבוד יום ההולדת ה-74 של הנכר הנשיא, הכי הכנו עבורכם משחק רביעיות "נכר הנשיא my cup of tea"

**מוזמנים.ות לרכוש בהזמנה מוקדמת חבילת קלפים לעצמכם, לחברים, למשפחה
ולכל מי שיש לו בלב פינה חמה ומחוייכת לקיבוץ.**

*פרטים על מחירים/דרכי תשלום וכו' בטופס ההרשמה המצורף -
<https://forms.gle/Q3EwvHSW9i8zKm5M8>

חג שמח!

**כל חבילה כוללת 52 קלפים (13 קטגוריות)
מחיר המשחק:
בהזמנה מוקדמת: 20 ש"ח
קנייה בחג או אחרי: 25 ש"ח**

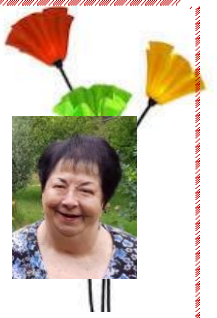
ניתן לשלם:

1. ב Paybox - אפשר כבר עכשיו לשלם באמצעות הקישור
(<https://payboxapp.page.link/s5rWPKKZiwyxRSY9>)
2. מזומן - אנא צרו קשר עם ליאת אפשטיין 054-262-2643

*חשוב לציין שכל קטגוריה נבחנה בקפדנות ושהיו מאבקים עיקשים לגבי הכנסת מושג זה או
אחר... כמובן שלא יכולנו להכניס את כולם - אבל איזה יופי שיש עוד חגי משק לפנינו!?

מזל טוב לכל החוגגים! AND MANY MORE !!!

תם גרשמן, רננה חייט, מלי עמית, רחל גינת, מיה קפלן, שקד פרנק, וליאת אפשטיין

משולחן העורכת / שושנה שרקי

במזל טוב נין ראשון
נולד לי - שושנה
נכד ראשון לירדן שרקי גלעדי
בן ראשון נולד לדרור (גלעדי) וניר
מזל טוב והרבה נחת למשפחות
שרקי גלעדי ואופנהיימר
ממשפחת כפר הנשיא

לראשת השבט תואר נוסף / שושנה שרקי

אז כמו שגם אתם כבר יודעים, לי לראשת שבט נולד במזל טוב נין.

כן, לפני שבוע זכיתי לקבל את התואר 'סבתא רבא', ברור לכולם, שכל תואר בא עם תפקיד. התואר הוא זכות גדולה, התפקיד נושא עימו מחויבות גדולה.

מחר יכנס הנין שלי בברית אברהם אבינו, שזה אומר שכל בני השבט מוזמנים ובאים לאירוע המכובד והמכבד. ואני מטעם מקומי בשבט ותפקידי, בטח שמן הראוי והצפוי שמקומי הוא שם בטכס החשוב הזה, של סימון הנין שלי כבן ברית אברהם.

בשנים האחרונות אני כבר לא נוהגת למרחקים גדולים. חיפשתי ביקשתי התחננתי שמישהו יסיע אותי למקום האירוע, והתברר לי שאף אחד ממכיריי ומוקיריי לא פנוי ביום הזה. ובכל זאת, אני מרגישה ומאמינה בכל הווייתי שאני לא יכולה בשום פנים ואופן להיות חסרה בכינוס המשפחתי הזה.

בשיחות שביני לביני, מנסה להסביר לעצמי שוב ושוב את המצב, וקשה לי לקבל את העובדה. שאני לא אהיה שם? איך יתכן בכלל, בלעדיי?

בהתחלה לא סיפרתי לאף אחד מבני המשפחה, שאין לי איך ועם מי לנסוע ולהגיע לאירוע, גם קשה היה לי להודות בכך שזה אפילו קצת הרגיע אותי.

לפני כמה ימים כבר הייתי במרכז במסיבת בת מצווה, יומיים אחרי הברית אני שוב אמורה לנסוע למרכז להיות עם נכדיי, חלק אחר מנכסי המשפחתיים. אני אומרת לעצמי די, שיהיו בריאים כולם! ורק שמחות שתהיינה מנת חלקם, אבל אני כבר עולת ימים ודברים אחרים. ...

כבד לי מידי קשה לי מידי.

אני רוצה לעזור אני רוצה להיות נוכחת, לחבק לתת.

גם קשה לי לקבל שלא אהיה איתם, זה לא יאה זה לא מכובד זה לא בסדר שלא להיות שם באירוע חד פעמי זה. אני ראש השבט

לבסוף התקשרתי לנכדתי זו שילדה לי נין, וסיפרתי לה את מאמצי להגיע והיא אמרה. "סבתוש זה ממש לא חשוב. אל תתאמצי. יהיו עוד הזדמנויות..."

ואני שיגעת את עצמי ממש. סתם, בגלל שחשבתי שאני כזאת חשובה, שיש לי תפקיד כל כך חשוב, שזה ממש לא יכול לקרות בלעדיי...

מילא. היתה סבתא שלי אומרת. שיהיה כבר ככה. (נו, זאל זעיין אזוי. יידיש).

